

SMRTÍCÍ LÁSKA

DAGMAR GALAS

Dagmar Galas

SMRTÍCÍ LÁSKA

Copyright

Autorka: Dagmar Galas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2016

ISBN:

978-80-7512-613-9 (ePub)

978-80-7512-614-6 (mobipocket)

978-80-7512-615-3 (pdf)

MOTTO

Důvěřuj svým schopnostem, nenech se deptat cizími názory a dokážeš i nemožné.

PROLOG

Jane Greenová byla dítětem štěstěny. Její rodiče ji milovali a podporovali v jejích aktivitách a zálibách. Tak jako se někomu pořád lepší smůla na paty, o ní by se dalo říct, že se na ty její paty lepší štěstí. Původně se měla stát učitelkou na základní škole, ale rozhodla se nějaký čas strávit v Evropě a zdokonalit se ve francouzštině a němčině. Jakmile se vrátila zpátky do Ameriky, změnila rozhodnutí. Namísto učitelky si zvolila profesi tlumočnice. Kdosi ze známých se zmínil, že by si mohla otevřít jazykovou školu. Když o tom tak přemýšlela, naznala, že to není vůbec špatný nápad. Mezitím zemřela v Richmondu její ovdovělá teta Ethel, která nezanechala žádné potomstvo. Její manžel sloužil v armádě jako vysoce postavený důstojník a teta s oblibou prohlašovala, že je ten její mužský pořád pryč, takže ani nemá čas na to, aby zplodil alespoň jednoho potomka. Pravda byla však taková, že měla nějaké zdravotní potíže a nedařilo se jí otěhotnět. Bavila se tedy tím, že neustále vylepšovala a rozšiřovala jejich idylický domeček, který v poslední vůli odkázala své jediné neteri Jane Greenové. Byl to jednoposchodový dům s dalším - zatím nezařízeným - podkrovním bytem, kolem jehož přední části se táhla dřevěná veranda s letním posezením a zezadu přiléhala až k prosklené stěně rozlehlá zahrada.

Jane se do domu nastěhovala a jakmile se zabydlela, rozhodila síť po Richmondu a našla si vhodné prostory, ve kterých si otevřela svoji jazykovou školu - výuka, tlumočení, překlady. Záhy na to ale sama nestačila, takže začala shánět další učitele. Jako první nastoupil Daniel Hart. Tento dvaatřicetiletý blondák sršel vtípem a žáci jeho hodiny milovali. Postupně přibýlo dalších pět

učitelů. Nikdo z nich ale neměl takové charisma jako on. A nikdo z nich se také zbytečně nezdržoval v kanceláři. Pouze Daniel. Jejich profesní vztah postupně přešel ve vztah přátelský, posléze milenecký, který vyústil ve stav manželský. Dalo by se říct, že tři roky všechno fungovalo na sto procent. Daniel byl pozorný manžel, avšak jakmile mu Jane nadhodila, že by si už konečně mohli pořídit nějakého toho potomka, aby nedopadli jako teta Ethel, začal se poněkud ošívat a odložil tuto záležitost na neurčito.

Jejich učitelka španělštiny, Maria Sanchezová, se měla co nevidět přestěhovat se svojí rodinou do Texasu, takže bylo nutné místo ní sehnat náhradu.

KAPITOLA 1

„Kolik odpovědí ti přišlo na ten inzerát?“ zeptal se Daniel.

„Celkem devět,“ Jane uchopila vytištěné životopisy do pravé ruky a palcem levačky je zběžně prolistovala.

„A vybrala sis někoho?“

„Sedm jich má pouze tu španělštinu, osmý ovládá také němčinu a ta, co si to poslala jako poslední, hovoří ještě italsky a chodí na kurzy japonštiny.“

„Pane jo,“ hvízdal obdivně. „Koho si z těch dvou pozveš?“

„Oba. Uvidím, který z nich mi bude sympatičtější.“

„Já osobně bych dal přednost té ženské - ta by pro nás mohla být do budoucna větším přínosem.“ Stoupl si za židli své ženy: „Ukaž,“ vzal si CV Emily Hamiltonové. „Jednoznačně; pozveme si tady tu Emily a podrobíme ji zatěžkávací zkoušce - vyšleme ji mezi žactvo. Co ty na to?“ zeptal se jen tak mimochodem, aniž by očekával nějakou odpověď a políbil Jane do vlasů. „Už toho nech. Pro dnešek padla a jedeme domů. Cestou se někde stavíme na večeři.“

„Já ani nemám hlad, je mi nějak těžko.“

„Už zase?“

„Hm,“ přikývla.

Emily Hamiltonová se dostavila na základě pozvání přesně v devět hodin. Do kanceláře vstoupila takřka éterická žena. Podle životopisu měla dvacet šest, ale vypadala na míň. Obarvená blondýnka, vlasy střižené nakrátko, vymodelované gelem do lehce střapatého účesu. Na sobě měla černé kozačky na jehlových podpatcích, rozhalený béžový plášť do půli lýtek a pod ním jemné černé punčochy, černou koženou minisukni, růžový svetřík do

věčka a kolem krku obtočený šátek se zvířecím motivem. Přes rameno si nesla zavěšenou malou černou kabelku.

Podala Jane svoji drobnou ruku, ale navzdory tomu měla pevný stisk. Kolem ní se vznášela slabá nevtíravá vůně, na obličejích se jí skvěl lehký, sotva znatelný makeup, takže vypadala téměř přirozeně. Všechno se na ní zdálo být dokonalé - po této stránce se jevila až neskutečnou.

„To je pan Hart,“ Jane ukázala na Daniela, který stál opodál a s úžasem hleděl na příchozí, která se nejistě podívala z jednoho na druhého.

„Můj manžel,“ dodala.

Ten jí nabídl židli, Jane jí položila několik dodatečných otázek, zevrubně ji seznámila s chodem školy a nakonec prohlásila, že teď bude muset odejít za jinými povinnostmi, takže ji svěří do rukou učitelky španělštiny, která už je ve třídě, a pana Harta. Jistě pochopí, že by rádi viděli, jak si povede ve vyučování. Současná učitelka jí bude nápomocna, pan Hart se do toho nebude nijak vměšovat, pouze tam bude fungovat jako „kontrolní orgán“, na základě čehož se rozhodnou, co bude dál.

Emily byla po zkušební hodině ze všech stran chválena - studenty, učitelkou, Danielem.

„Chtěla bych si ale pozvat ještě toho dalšího zájemce,“ prohlásila Jane, jakmile se vrátila z tlumočení a obdržela na uchazečku samé kladné ohlasy.

„Proč?“ zeptal se Daniel, „vždyť tady ta obstála na výbornou.“

„Pan Hart má pravdu,“ přidala se Maria Sanchezová, „zaujala na plné čáře - bez výjimky,“ což zdůraznila, „úplně všechny studenty. Vydrželi jí věnovat svoji pozornost celé vyučování, a přestože neměla vůbec žádný čas na přípravu, pronikla do té látky tak, jako bych to přednášela já, takže jsem jí do toho nemusela vůbec zasahovat a na konci hodiny jí zatleskali. Myslím si, paní Hartová, že neprohloupíte, pokud jí dáte přednost před ostatními. Je opravdu dobrá.“

„Dám tedy na váš úsudek - vyznáte se v lidech, tak snad udělám dobře,“ odpověděla Jane s povzdechem a pokrčila jedním ramenem.

KAPITOLA 2

„Slečno Hamiltonová, vy jste ještě tady?“ Daniel se na ni zahleděl od svého monitoru. „Myslel jsem si, že jste už odešla.“

„Kdybych odcházela, tak bych na vás určitě ťukla - odcházet bez rozloučení není mým zvykem. Řešila jsem ve třídě s jedním studentem něco ohledně výuky a pak jsme se trochu zapovídali. Docela jsem ztratila pojem o čase.“

„Je tedy všechno v pořádku? Vyřešila jste potřebné?“

„Ano, nemusíte si dělat starosti.“ Stále na sebe hleděli. „Paní Hartová zde již není?“ jen tak plácla, protože chtěla nějak přerušit nastalé ticho a zároveň neměla v úmyslu ještě opustit kancelář.

„Ne. Tlumočí nějaké obchodní jednání a pak pojede asi rovnou domů. Já tady potřebuji ještě vymyslet něco ohledně lednových krátkodobých kurzů. Jak je obecně známo, lidé si dávají na Nový rok různá předsevzetí, takže si někdo možná řekne, že se naučí - nebo se zdokonalí v cizím jazyku, ale protože se tomu třeba nemůže dlouhodobě věnovat, tak hledá krátkodobou intenzivní výuku; a s něčím takovým chceme právě přijít my.“

„Já vám s tím pomůžu.“

„Ne, to ne. To po vás nemohu chtít. Určitě máte na práci něco lepšího než sedět u počítače.“

„Proč ne? Na tom přece vůbec nic není. Já nikam nespěchám - na mne doma nikdo nečeká. A víte co? Říkejte mi Emily.“

Povstal: „Tak dobře, já jsem Daniel.“

Podali si ruce. Emily našpulila rty a očekávala polibek. Daniel se na ni váhavě díval, takže si stoupla na špičky a svými rty se přisála k jeho ústům. Sice to byl polibek krátký, ale náruživý, při kterém mu ještě stihla svým jazykem proniknout do úst. Viděla, že

je na rozpacích, tak se omluvila: „Promiňte. Teda promiň. Dokážu být děsně bezprostřední. Asi jsem to poněkud přehnala.“

„To je v pořádku,“ zvedl obě ruce a dlaněmi je natočil směrem k ní.

„Takže bychom se teď mohli zaměřit na ty kurzy,“ prohlásila s odzbrojujícím úsměvem.

„To budu rád. Vezmi si židli a posad' se vedle mne.“

Jane se rozhodla, že nepojede rovnou domů, ale vyzvedne Daniela ve škole, někde se staví na jídle - dneska se cítí lépe - a při té příležitosti se mu svěří.

Otevřela dveře u kanceláře - být hlučná nepatřilo k jejím zvyklostem, ale i kdyby tam vtrhla jako vichřice, ti dva by ji stejně asi neslyšeli. Zůstala stát mezi zárubněmi s rukou na klíce a dívala se na ně.

Emily stála nad Danielem - jednou rukou se opírala o opěradlo jeho kolečkové židle a tou druhou o desku stolu. Byla v předklonu, takže se mohla dotýkat řadrem jeho ramene - to ale z pohledu Jane nebylo poznat. Dneska měla na sobě černé kalhoty se širokými nohavicemi ve stylu Marlene Dietrich a svetřík pudrové barvy s lodičkovým výstřihem. Spíš to ale vypadalo na výstřih lodní - kdyby se tento výraz používal. Jane vytanul na myslí Titanik - velký výstřih - velká loď. Jedno rameno měla úplně holé a druhé bylo zakryté pouze z poloviny. Nebylo vidět žádná ramínka, takže je možné, že pod tím ani neměla podprsenku.

Jane se rozhodovala, co má udělat; zda si decentně odkašlat, nebo třísknout dveřmi.

Učinila obojí. Odkašlala si a rázně zavřela. Oba sebou trhli a Emily se postavila do pozoru. „Promiňte, dáváme s panem Hartem do kupy ty novoroční kurzy.“

„Fajn, já to s ním už dodělám. Můžete jít domů, slečno Hamiltonová.“

Daniel cítil ve vzduchu napětí, ale nijak to nekomentoval.

Jane přehodnotila svoje plány - naznala, že pro dnešek nemá ani v nejmenším chuť se s něčím svěřovat, takže pojedou rovnou domů. A nebudou se nikde stavovat.

KAPITOLA 3

Dneska dopoledne Jane ještě tlumočila obchodní jednání společnosti, pro kterou pracovala již včera. Na zpáteční cestě do jazykovky se stavila v bistru Amy Smithové,

které se nachází ve stejné ulici. Dala si lehký oběd a předběžně si u ní domluvila občerstvení na vánoční akci, kterou měla v úmyslu zorganizovat pro svoje zaměstnance.

Daniel seděl za počítačem, Emily stála asi metr od něj a usrkávala horký čaj - zatímco on ho měl postavený na stole vedle hromádky knih.

„Dáte si s námi čaj?“ zeptala se Danielovy ženy, jakmile vešla do kanceláře.

„Ne, díky.“ Jane se posadila ke svému stolu. Jak že se to zeptala? Dáte si s námi čaj? To vyznělo jako by patřili oni dva k sobě a já se mezi ně vetřela. Jane měla položenou kabelku na klíně - sotva znatelně zakroutila nevěřícně hlavou, kabelku si přitáhla blíž k tělu a začala se v ní přehrabovat. Následně otevřela zásuvku a předstírala, že v ní něco hledá. Když už jí připadalo, že se v ní vrtá příliš dlouho, otočila se a podívala se na Emily. Ta upíjela čaj a pozorovala ji. „Slečno Hamiltonová, myslím, že máte nejvyšší čas jít se připravit na vyučování.“

Emily trvalo několik vteřin, než jí došlo, že by měla opustit kancelář. „Ano, jistě, promiňte.“

„Tos nemusela! Ona přece...“

„Jak nemusela,“ skočila mu do řeči, „učitelé mají pro sebe vyhrazenou místnost, ať ji tedy používá! Instrukce dostala, tak mi

není jasné, proč tady zase stepuje. To by si nikdo z těch ostatních vyučujících nedovolil!“

„Jane, jsi poslední dobou neustále podrážděná. Zajímalo by mne, co se s tebou děje. Měla bys jít k doktorovi. A vůbec - kdy jsi byla naposled na preventivní prohlídce?“

„Danieli, neplet' do toho doktory - to nemá s prevencí nic společného a jde o úplně něco jiného.“

„Tak mi to laskavě vysvětli! Nechápu tvé chování.“

„Nechme toho - nechci se s tebou hádat.“

Daniel na ni chvíli hleděl, pak pokrčil uraženě rameny, oznámil jí, že má dneska ještě nějaké pochůzky - ať na něho nečeká, přijede rovnou domů.

Jane si nechala otevřené dveře do chodby a čekala až Emily skončí dvouhodinovka.

Jakmile procházela kolem, zavolala na ni: „Můžete na chvíli, slečno Hamiltonová?“ a aniž by vyčkala na odpověď jestli může nebo ne, rázně pokračovala: „Pojďte se posadit, prosím. Potřebuji s vámi něco probrat.“

Emily cítila, že je Hartová pěkně nabroušená a tušila, že se do ní pustí - i když nevěděla proč - nebyla si vědoma toho, že by něco provedla.

„Podívejte, slečno, byla jste seznámena s chodem školy a obdržela jste instrukce, tak se jich, prosím, držte a nevměšujte se do našich interních záležitostí. Některé věci se týkají výhradně nás majitelů - vy o nich nerozhodujete a musíte se jim přizpůsobit.“

„Moc se omlouvám, paní Hartová - neměla jsem v úmyslu vám do něčeho strkat nos. Jsem velice ráda, že jsem to místo získala. Pan Hart se zmínil, že jste poslední dobou dost podrážděná, že se to začíná projevovat i na vaší práci, tak jsem mu nabídla svoji pomoc. Promiňte, ale vůbec o nic nešlo, nic jsem tím nemyslela.“

„Nevím proč o mně šíří manžel takové zvěsti - byla to jenom chvilková indispozice. Jste také žena, takže určitě víte, o čem je řeč. Vy jste náš zaměstnanec, jste pouze učitelka - to bez urážky, takže vám nepřísluší do ničeho zasahovat.“

KAPITOLA 4

Emily se cestou domů rozhodla, že zavolá Danielovi. Hezky zatepla. Takhle s ní nebude nikdo zacházet - ani jeho žena. Uvědomila si však, že má pouze telefon do kanceláře. To by ale neměl být problém.

Jakmile se ocitla ve svém bytě, spustila počítač a na stránkách školy Jane Hartové si našla spojení na Daniela.

„Danieli, musím s tebou mluvit. Já... víš...“

„Co se děje, Emily?“

„Danieli, tvoje žena...“

„Co je s mojí ženou?!“

„Ona na mne křičela.“

„Proč? Co se stalo?“

„To nejde po telefonu. Mohl bys ke mně přijet?“ zavzlykala.

„Jistě. Když je to nezbytné..., ale musíš mi vysvětlit, kde bydlíš.“

Daniel zastavil za necelých dvacet minut před bytovým domem, ve kterém Emily žila. Vchodové dveře mu odemkla bzučákem a zdviž ho vyvezla do jedenáctého patra. Přišla mu otevřít v župánku z nějaké lesklé látky, v ruce žmoulala papírový kapesníček a pod levým okem měla černou šmouhu - pravděpodobně si rozmazala řasenku, jak brečela.

„Bože, Danieli, jsem tak ráda, že jsi přijel. Bylo to hrozné. Ještě stále se uvnitř třesu.“

„Tak co se stalo?“

„Tvoje žena na mne strašně křičela.“

„Tos říkala. Ale proč?“

„Já nevím. Nic jsem jí neudělala,“ pokrčila rameny.

„Co ti řekla?“

„Křičela, abych přišla okamžitě do kanceláře.“

„Emily, to mi ale k Jane nesedí. Když se naštve, tak maximálně práskne dveřmi a nemluví se mnou.“

„Možná se tak chová pouze k tobě - ty mi ale asi nevěříš, že?“

Pokrčil rameny. „Co tam tedy mezi vámi vlastně proběhlo?“

„Po vyučování jsem zůstala sama ve třídě a kontrolovala lavice, jestli tam někdo něco nezapomněl. Když jsem vyšla na chodbu, stála tvoje žena mezi dveřmi kanceláře a přikázala mi, abych šla za ní. Jakmile jsem vstoupila dovnitř, práskla dveřmi - jak jsi řekl - a začala křičet, že se nemám plést do věcí, po kterých mi nic není, že za to nejsem placená,“ zavzlykala a otřela si nos, „že jsem jen obyčejná učitelka, tak ať se hledím přizpůsobit, že bych tam taky nemusela zůstat, protože jsou i jiní uchazeči. Snažila jsem se jí omluvit - i když nevím za co, ale vůbec mne nepustila ke slovu. Mám prý dřepět na zadku v místnosti, která je k tomu určená, že mi to říkala už na začátku. Danieli...“

Přistoupila k němu, čelem se opřela o jeho hrudník a rukama ho vzala kolem krku.

„Ale Emily...“ opatrně jí položil dlaně na záda a jednou rukou jí po nich začal konejšivě přejíždět. „Ona to tak určitě nemyslela. Poslední dobou co chvíli vyjede i na mne. Říkal jsem ti přece, že je nějaká mimo - asi bych ji měl donutit, aby navštívila doktora.“

Začala se jí chvět ramena a opět zavzlykala.

Daniel ji uchopil za bradu a pozvedl její hlavu. „Emily, nesmíš si to tak brát.“ Stále měl ukazováček pod její bradou a palcem se zlehka dotýkal jejích rtů. Díval se jí do lesknoucích se očí a zdálo se mu, že v nich zahlédl slzy.

„Danieli, potřebuju tě,“ zašeptala a pažemi, kterými ho držela okolo krku, si ho začala přitahovat.

Vzepřel se tomu.

„Moc tě potřebuju,“ opět zašeptala.